

Bhagavad-gīta moko žmogų atlikti pareigą. Pareigos yra įvairios, bet jas galima suskirstyti į dvasines ir materialias. Nors dvasinės pareigos, ar pareigos prieš Dievą yra svarbesnės, jos visgi prasideda nuo materialių. Vedos moko žmogų pakilti virš pasaulietiškos moralės, bet jokių būdu nenusileisti žemiau jos, tokiu būdu skatinama visuotinė arba dvasinė moralė, su kuria materialinė moralė be abejo turi sąlyčio taškų. Pareigos šeimai, visuomenei, valstybei kyla iš gilios sielos poreikio bendrauti, puoselėti ir apsaugoti tokį bendravimą. Materialus pasaulis yra vieta, kur susikerta savanaudiški individualių sielų interesai, todėl, kad apsaugoti savo poreikį bendrauti, žmonės buriasi į šeimas, visuomenę, valstybę. Kartu su šiomis organizacijomis atsiranda pareiga apginti jas. Vedinėje visuomenėje taip pat buvo teisingumo ir jėgos institucijos, todėl ISKCON'as palaiko valstybę, pritaria jėgos struktūrų egzistavimui. Be abejo ne visos valstybės yra idealios ir ISKCON'o nariai gali turėti savo nuomonę, kaip būtų geriau, bet netgi tokiu atveju, jie stengiasi kiek įmanoma laikytis valstybės įstatymų. Tai liečia taip pat ir karinę tarnybą. ISKCON'o nariai atlieka privalomąją karinę tarnybą. Bendru atveju, ISKCON'as yra už profesionalią kariuomenę, kurioje tarnauja vyrai (ar moterys), jaučiantys tam pašaukimą. Vedinė visuomenė suskirstyta į 4 klases: 1) brahmanus (mokytojus ir dvasininkus), 2) kšatrijus (karius ir valdytojus), 3) vaišjus (prekybininkus, amatininkus ir žemdirbius) ir 4) šudras (darbininkus ir patarnaujančius). Karinė tarnyba - tai kšatrijų užsiėmimas, nes dvasininkai ir mokytojai pvz. sutverti tikrai ne tam. Būtų palanku, jei mūsų valstybė galėtų į tai atsižvelgti ir vienuoliai, gyvenantys ISKCON'o šventyklose, būtų atleisti nuo privalomos karinės tarnybos.